

En tårevædet afsked med de frivillige

Mandag den 15. februar: Flytteplaner

Ledelsen af vores hospital har i går orienteret os om, at vi skal flytte til Petit Goâve. Det er en mindre by ca. 1 ½ times kørsel vest for Port-au-Prince. Petit Goâve ligger ved havet og har mellem 100.000 og 200.000 indbyggere, heraf bor en stor del i spontane lejre. Byen har et lille hospital, hvor en gruppe amerikanske læger har ydet hjælp indtil nu. Da disse er på vej ud af landet, er behovet for hjælp større i Petit Goâve end her i Port-au-Prince. Alle delegater er glade ved udsigten til at kunne yde en god indsats et sted, hvor der er brug for os. Det bliver dog svært for os to psykosociale delegater at tage afsked med de dejlige frivillige. I dag har vi fortalt vores frivillige, at det er de sidste dage, vi er sammen med dem. Det er vigtigt, at de kan forberede sig mentalt og psykisk på, at vores gruppearbejde slutter.

Tirsdag den 16. februar: Nye planer

Jeg har holdt møde med en læge fra IMC, International Medical Corps, som vil i gang med et program for patienter på Universitetshospitalet. Det er svært at udskrive patienter fra hospitalet, fordi de ikke længere har 1) et hjem at tage tilbage til 2) nogle ejendele 3) noget arbejde 4) noget at spise. Patienterne optager derfor sengepladser, og personalet bruger tid på at overtale dem til at forlade hospitalsteltene. I samarbejde med Røde Kors ønsker IMC nu at gå i gang med et program, hvor man giver patienter telte og familie kits ved udskrivningen, så de kan klare sig selv. IMC har fået navne og telefonnumre på vores frivillige, så jeg håber, at de kan indgå i programmet. De er gode til at tale med patienter, ved noget om betydningen af information i en krise og kan sørge for, at alle har forstået, hvad der skal ske.

Onsdag den 16. februar: Rørt til tårer

Det var sidste dag med de frivillige..... De arbejdede til kl. 14, og så holdt vi et par timers afslutning. Vi havde planlagt en runde, hvor de hver især fortalte, hvad arbejdet havde betydet for dem på det personlige plan. Det var til at få gåsehud over at høre, hvordan deres deltagelse i arbejdet havde udviklet hver enkelt. De fleste fortalte også, at de vil fortsætte med psykosocialt arbejde. Jeg havde bedt Adlèr, der er meget veltalende og har en fortid som studievært i radioen, om at holde en afslutningstale. Han tog udgangspunkt i teamets symbol: den smilende sol, og sammenlignede hver frivillig med en af solens stråler. Alle kneb en tåre og vi, de delegerede, var rørt til mange tårer over den varme og taknemmelighed, de frivillige udtrykte over for os og programmet.

Torsdag den 17. februar: På vej hjem

Tidligt op, pakke og rejse fra Port-au-Prince – mat efter en nat med feber og maveonde. Turen tilbage til San Domingo går heldigvis med et lille fly, så jeg er fri for en otte timer lang og hård busrejse. Jeg glæder mig til at sove i en seng,

at få et VARMT bad og til at spise fisk. På hotellet tænker jeg på, hvad jeg skal gøre, hvis der kommer jordskælv! Om natten vågner jeg med et sæt og aner ikke, hvor jeg er. Lytter efter de sædvanlige skrig fra fødende kvinder – men kan kun høre biler, der kører på gaden. Senere vågner jeg med et nyt sæt og tænker på Petit Goâve: Hvor skal jeg sætte det psykosociale telt op - men den opgave skal jeg jo ikke løse, den har jeg overladt til de to nye psykosociale delegater. Og de er tilbage i Port-au-Prince for at tage sig af flytningen til Petit Goâve, så det er dem, der skal sætte det nye telt op og i gang med psykosociale opgaver. Jeg ønsker dem held, lykke og gode frivillige.